

SZÉCSI NOÉMI
Egyformák vagytok

– *regény* –

© Szécsi Noémi, 2017
Borító © Francine Van Hove, *Réflexion*, 1994

Nekünk a gyerekszobában terítették, mert az egyébként baráti társaságoknak meghitt étkezést szolgáltató lakáséttermet ezúttal annyi ember számára bérelték ki, hogy a kisebb helyiségekbe is bezúfoltak egy-egy IKEA-s asztalt. Széthúzták a tolóajtókat, hogy ne érezzük magunkat elvágva a társaságtól. Bár nem voltam teljesen biztos benne, hogy így áll a dolog, az egész mégis úgy hatott rám, mintha nem is egy valóságos otthonban járnánk, ez csupán egy lakás díszlete, olyasféle, mint amilyeneket azokban a funkcionalitásra és otthonosságra felelködött nagy bútoráruházakban látni. Nem vettem észre sehol gyerekek nyomait, nem láttam ferdén felragasztott, félig lekapart matricát, falról lemosott zsírkréta olajos maszatját, csokipudinggal leevett díszpárnát, kisdömper parkettába karmolt keréknyomát, szörpfoltos szőnyeget, számárfüles, agyonolvasott mesekönyvet. Vannak persze, akik úgy tartják a gyerekeiket, hogy ne tömjék a fejüket szerteszét a lakásban, tartsák magukat távol a becses bútorzattól, játékszerekkel fegyelmezetten bánjanak. Mit tudhatom én, milyenek azok az anyák, akik tényleg képesek összpontosítani.

Lerúgtam a lakkbőr magas sarkút – tíz éve vettem, de Elza szerint újra divatba jött –, és a lábamon megfeszülő fekete nejlonharisnyát féltve, óvatosan a füvet utánzó játszószőnyegre ereszkedtem. A babaházban alapvetően egy kutyacsalád lakott, a nappali kanapéján ültek, a hálósobában viszont egy apró kertésznaprágos sünn feküdt, a konyhában pedig női ruhát viselő, kötényes nyulak ácsorogtak a tűzhely mellett. A telefonomon kikeresem a helyi hálózatot, beírtam az előtérben krétatáblára felvett jelzót, és írtam egy üzenetet:

Merre jársz, drágám?

Két nem fogadott hívásom volt. Öt nem fogom visszahívni, legfeljebb hazafelé, ha soká jön az éjszakai busz. A táskám oldalzsebébe mélyesztettem a készüléket. Elza egy kávékapszula-gyártó már kiürült poharát tartotta a kezében, és éppen befejezte a telefonálást valakivel, akit angolul navigált, és az előző beszélgetésből benne maradt erőltetett kedélyességgel felém fordult:

– Melyik szláv barátunk kísérjen végig az éjszakán? Vodka, Żubrówka vagy becherovka?

– Egyik sem – vontam vállat.

Nem fűz bonyolult viszony az alkoholhoz, nagy ritkán inni akarok, többnyire viszont nem. Gyorsan a fejembe száll, olyankor pedig kínos bőbeszédűségre ragadtatom magam, vagy kitöröm a cipóm sarkát, és másnap véreres lesz a szemem. Most egyébként is úgy éreztem, ha léteznek is helyzetek, amikor fel kell oldanom a gátlásaimat, ez nem tartozik közéjük.

Elza jelentőségteljes arckifejezéssel nyugtázta a választ, elvett a kötényes lány tálcájáról egy pohárkát, majd mellém ereszkedett a szőnyegre, és a fotelméretű Miki egér karjaiba rogyott. Mohón sandított a kupica tartalmára, de azért megkérdezte:

– Hányingered van?

– Mióta megszülettem – vettem oda. Mintha nem tudná.

– És mikor örülünk? – mormolta zárt szájjal, mert máris úgy öblögetett a Żubrówkával, mint valami fogzománcvédő szájvízzel.

– Majd szólok – bólintottam kegyesen. Nem akartam egyenesen azt mondani, hogy most ne erről beszéljünk, csak annyit jegyeztem meg, hogy milyen jól néz ki, mert biztosra vettem, hogy ezzel elterelhetem a figyelmét.

– Azt mondják, harminc felett dönteni kell, miről mondasz le, a fejedről vagy a testedről. Én a fejemről mondtam le – válszolt gúnyosan.

Tudtam, hogy hisz a magazinbölcösségekben, noha néha még külön erőfeszítést tesz, hogy kétkedőnek mutakozzon. Amúgy pedig a kezdődő ráncokban megülő alapozó alatt valóban olyan volt az arca, mint egy ezerszer összegyűrt kecskebőr kesztyű. Az én arcbőröm tömör volt, mint egy feszes puff huzata, a könyvtárakban, levéltárakban, szemináriumi és előadótermekben kikímélt testemet pedig a petyhüdt részeket elfedő kis feketébe rejtettem. Fantáziátlan és sikktelen darab volt, akár az is állhatott volna a címkéjén, hogy „Az értelmiségi nő menedéke”. Ha létezett volna ilyen márka, én nyilván tőlük veszem az „ünneplő fehér ing”, a „mindig jó fekete zakó” és a „minden évben egyszer díszruha” fantázianevű holmikat.

Elza már régen nem kötött kompromisszumokat és nem ejtett hibát, ha az öltözködésről volt szó. Láthattam őt az első magyar *Cosmopolitan* divatképeit memorizálni, bálabontáskor ahhoz fogható darabokat keresni, amiket a könyvtárban átfutott amerikai *Vogue*-ban látott, félévi ösztöndíján fekete designer farmert venni, mert az mindenhez passzol, elgondolkodva számlálni a zsebpénzét a kärtnerstrassei H&M-ben, felszállni a buszra, amelyik a Mango-outlethez visz, gondterhelten állni a Zara mozgólépcsőjén nyári leárazáskor, szombatokat vagy akár vasárnapokat tölteni a konyakszínű bokacipő vagy az alpaka télikabát nyomában indított expedíciókon. Aztán láttam szintet ugrani, és kidobni mindent, ami nem pamut, gyapjú, kasmír, len vagy selyem; kidobni mindent, ami nem marhabőr, lakkbőr, krokodilbőr vagy antilopbőr; kidobni mindent, ami nem arany, ezüst vagy platina. Minden évben egy kicsivel többet nem sajnálni a rendszer fenntartására.

A húszévnyi rendszeres idő- és energiaráfordításnak, valamint anyagi befektetésnek kézzelfogható és szellemi eredményei is születtek. Elza úgy nyúlt a boltban a vállfáért, majd vette ki a

szekrényéből a kellő időben, és viselte fesztelenül a ruhát, ahogyan a szépírás mestere tintába mártja az ecsetet, és egyetlen, mindent magában foglaló mozdulattal papírra veti a kandzsit.

A kandzsi ezúttal egy korallpiros, elasztánnal kevert gyapjúruha volt, hosszú, filigrán aranylánccal, amelynek medálja éppen csipőig lógott, hogy a tökéletes deréksziluettre felhívja a figyelmet.

– Hét közben grillezett zöldség meg csirke. Kenyér csak hétvégén. Olyankor a diéta is aluszik. Pénteken hat után merül álomba, az egészséges életmóddal együtt – nézett Elza az órájára, a kis Fossil aranyórára, amit az apja Bécsből hozatott az érettségijére.

Élénken emlékszem az esetre, de hogy a diplomaosztójára mit kapott, azt már nem kísértem figyelemmel. Talán a lakást.

*A könyv megjelenését
a Nemzeti Kulturális Alap támogatta*

*A szerző a könyv megírása idején
a Haihara rezidensprogramban vett részt
a Balassi Intézet támogatásával*

MAGVETŐ
KÖNYVKIADÓ ÉS KERESKEDELMI KFT.

www.magveto.hu
www.facebook.com/magveto
magveto.kiado@lira.hu
Felelős kiadó Dávid Anna

Készült a Gyomaikner Nyomda Zrt.-ben,
a nyomda alapításának 135. esztendejében, 2017-ben
Felelős vezető Barta Péter nyomdavezető
Telefon: 66/887-400
<http://www.gyomaikner.hu>
E-mail: knernyomda@gyomaikner.hu

Felelős szerkesztő Turi Tímea
Korrektor Hradeczky Moni
A könyvet Pintér József tervezte
Műszaki vezető Takács Klári
Kiadványszám 8815
Garamond Premier betűtípusból szedve
ISBN 978 963 14 3600 6